

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

A R R E S T

nr. 233.186 van 9 december 2015

in de zaak A. 217.656/XIV-36.790

In zake: Bruno EVERAERT
wonend te 2570 Duffel
Standplaats 77, bus 2
alwaar woonplaats wordt gekozen

tegen:

het VLAAMSE GEWEST
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bart Van Hyfte
kantoor houdend te 1060 Brussel
Gulden Vlieslaan 77
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 25 november 2015, strekt tot de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de dienst “Beleid Mobiliteit en Verkeersveiligheid” van 21 september 2015 betreffende de “Schorsing instructietoelating van [verzoeker] overeenkomstig art. 12 § 1, 2 van het K.B. d.d. 11 mei 2004”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota en een administratief dossier ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting van 2 december 2015, om 10.00 uur. Bij beschikking van 2 december 2015 werd de behandeling van de zaak, wegens ziekte van verzoeker, uitgesteld naar de terechtzitting van 9 december 2015, om 10.00 uur.

Kamervoorzitter Geert Debersaques heeft verslag uitgebracht.

Verzoeker, die in persoon verschijnt, en advocaat Bart Van Hyfte, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Walter Van Noten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker is houder van een instructietoelating die hem toelaat het beroep van rij-instructeur uit te oefenen.

3.2. Met een beslissing van het departement “Mobiliteit en Verkeersveiligheid” van 21 september 2015, gericht aan de directeur van Rijsschool Defensief te Mol, wordt verzoekers instructietoelating geschorst op grond van de volgende motivering:

“[...]”

Personeelsleden moeten voldoen aan de volgende voorwaarden: niet vervallen zijn of geweest zijn uit het recht om een motorvoertuig te besturen. Wij werden in kennis gesteld door de gemeente Duffel dat de heer Bruno Everaert verval tot sturen heeft opgelopen ingevolge een vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Turnhout d.d. 06 februari 2014. Op 02 juli 2015 werd de heer Bruno Everaert in kennis gesteld met het oog op de tenuitvoerlegging. Ik voeg ter informatie de kennisgeving als bijlage.

De rijschool is verplicht de nodige maatregelen te nemen tegenover de heer Bruno Everaert m.b.t. art. 12 van het K.B. d.d. 11 mei 2004 en ons het bewijs hiervan te leveren.

De instructietoelating van de heer Bruno Everaert wordt met onmiddellijke ingang geschorst.”

Dit is de bestreden beslissing.

3.3. Bij mailbericht van 20 oktober 2015 wordt door de verwerende partij een kopie van de brief van schorsing die per mail en aangetekende brief werd verstuurd naar Rijschool Defensief te Mol aan verzoeker meegedeeld.

IV. Regelmatigheid van de rechtspleging

4. Verzoeker bezorgt aan de Raad van State bij mailberichten van 1 en 8 december 2015 twee nota's, waarvan de eerstgenoemde is vergezeld van bijkomende stukken.

5. De eerste nota is een reactie van verzoeker “na het verkrijgen van de nota van de tegenpartij”. De tweede kan in wezen worden beschouwd als eveneens een reactie op de nota van de verwerende partij, bevattende een aantal punten “die van belang kunnen zijn”.

Het koninklijk besluit van 5 december 1991 ‘tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State’ voorziet niet in de mogelijkheid om dergelijke nota's als een processtuk neer te leggen. De neergelegde nota's zijn derhalve geen ontvankelijk processtuk. Voor zover ze evenwel de neerslag vormen van verzoekers uiteenzetting ter terechtzitting, worden ze niet als een processtuk, maar als een loutere inlichting in aanmerking genomen.

V. De schorsingsvoorwaarden

6. Krachtens artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende

noodzakelijkheid slechts worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de akte of het reglement *prima facie* kan verantwoorden en dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is die onverenigbaar is met de behandelingstermijn van de gewone vordering tot schorsing.

VI. Uiterst dringende noodzakelijkheid

Uiteenzetting van de uiterst dringende noodzakelijkheid

7. Onder het kopje “1. Feiten en voorafgaanden” zet verzoeker uiteen dat hij ingevolge de bestreden beslissing de geboekte lessen onmiddellijk moet stopzetten, met financiële gevolgen voor zowel hemzelf als voor de kandidaten. Verzoeker wijst er tevens op dat hij zijn dochter geen rijlessen meer kan geven, wat hem om en bij de 1200 euro zal kosten, terwijl hij geen inkomen meer heeft. Zolang de schorsing loopt, dit tot de uitwissing van de straf na drie jaar, heeft verzoeker niet de mogelijkheid om zijn functie uit te oefenen en heeft hij ook geen inkomen. Bovendien wordt verzoeker nu ook uitgesloten voor de opleiding tot examinerator. Verzoeker besluit dat door de bestreden beslissing zijn inkomen volledig wegvalt en zijn vennootschap mogelijk zal failliet gaan.

Beoordeling

8. De schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid houdt een ernstige verstoring in van het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad van State, herleidt de mogelijkheden tot onderzoek van de zaak tot een strikt minimum en beperkt in aanzienlijke mate de uitoefening van de rechten van verdediging van de verwerende partij.

De toepassing ervan kan alleen worden aanvaard indien de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen. Dit impliceert dat een verzoekende partij met de vereiste spoed en

diligentie moet hebben opgetreden. Diligent optreden is vervat in de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid.

Aangenomen kan worden dat de diligentie waarmee een verzoekende partij tegen een haar grievende rechtshandeling opkomt met een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid niet noodzakelijk is af te lezen uit het tijdsverloop tussen de kennisname van de bestreden handeling en het instellen van die vordering. De regelgeving laat toe dat de schorsing “op elk moment” wordt gevorderd (artikel 17, § 2, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State) en de situatie is denkbaar dat een zaak door gewijzigde omstandigheden pas uiterst dringend wordt nàdat reeds eerder een annulatieberoep aanhangig werd gemaakt. Een verzoekende partij dient dus met passende voortvarendheid op te treden vanaf het ogenblik dat de uiterst dringende noodzakelijkheid ontstaat. Dit ogenblik moet niet - maar kan nog wel - samenvallen met het ogenblik waarop die verzoekende partij kennis van de bestreden rechtshandeling krijgt.

Het valt aan verzoeker toe om op precieze en overtuigende wijze de (nieuwe of veranderde) feiten en omstandigheden, die tot gevolg hebben dat de zaak niet (langer) verenigbaar is met de behandelingstermijn van de gewone vordering tot schorsing, uiteen te zetten, ze aannemelijk te maken en ze in de tijd te situeren. Dit laatste is van belang omdat dan de tussenkomst van die gewijzigde feiten en omstandigheden het uitgangspunt vormt om de diligentie van verzoeker te beoordelen.

9. Verzoeker heeft bij mailbericht van 20 oktober 2015 (*supra*, punt 3.3.) kennis gekregen van de bestreden beslissing, hetgeen hij in het verzoekschrift bevestigt. Op dat ogenblik kreeg hij kennis van het feit dat hij vanaf 21 september 2015 met onmiddellijke ingang werd geschorst omwille van een strafvonnis van 6 februari 2014 waarbij zijn recht tot sturen vervallen werd verklaard. De “kennisgeving met het oog op de tenuitvoerlegging van een verval van het recht tot het besturen van een voertuig” werd bovendien door verzoeker ondertekend op

2 juli 2015. Verzoeker kende dus van meet af aan de thans voor de uiterst dringende noodzakelijkheid ingeroepen omstandigheid, met name zijn precaire financiële situatie en het verlies van inkomsten.

Indien verzoeker een uitermate hoge graad van urgentie aan zijn zaak toeschrijft, had hij zonder talmen zijn vordering moeten indienen. Verzoeker heeft evenwel zijn vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid pas op 25 november 2015 ingesteld. Zijn handelwijze om die vordering meer dan één maand na de kennisname van de bestreden beslissing in te stellen, zonder dat hij enig nieuw element sedert die kennisname aanvoert, staat haaks op de aard van een schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid en vormt een negatie van het bestaan van de uiterst dringende noodzakelijkheid van de vordering. Het argument dat hij niet over de middelen beschikt om beroep te doen op een raadsman en bijgevolg zelf de nodige opzoeken heeft moeten doen, kan niet worden aangenomen aangezien hij, indien zijn inkomsten ontoereikend zijn, beroep had kunnen doen op gedeeltelijke of volledige kosteloze juridische tweedelijnsbijstand.

10. Uit wat voorafgaat volgt dat verzoeker niet met de vereiste diligentie en spoed is opgetreden. Het bestaan van de uiterst dringende noodzakelijkheid van de vordering is niet aangetoond.

Hieruit volgt dat niet voldaan is aan één van de bij artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarden om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing te kunnen bevelen.

BESLISSING

De Raad van State verwierpt de vordering.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van negen december tweeduizend vijftien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,
bijgestaan door

Nick Hollevoet,

kamervoorzitter,

toegevoegd griffier.

De griffier

De voorzitter

Nick Hollevoet

Geert Debersaques